Müjgân

Cüneyt Ayral

1

Müjgân anlatılması güç bir öykünün kahramanıdır. Dünyalı olup olmadığını bilmiyorum. Nereden gelip nereye gittiğini de. Onunla yaşamımın bir kesiminde karşılaştım ve dünya zamanı olmayan bir aralıkta birlikte olduk. İnanılmaz bir kadındı!

Müjgân'la ilk kez İstanbul Boğazı'nın Rumeli yakasında, yürüyüş yaparken karşılaştık.

Her an denize düşmekten korkarak yürüdüğüm, o dar Boğaziçi kaldırımlarında sabah yürüyüşümü yapıyordum. Az uzaktan, şarkılar mırıldanarak gelen kadın bir hoştu doğrusu. O tahammül edilemez plastik, omuzdan askılı pazar çantası, ne çiçeği olduğu anlaşılmayan, uzun çiçekli elbisesi ve elbisenin uzunluğuyla ters orantılı açık yakasından fışkıran dolgun memeleri, boyasız ayakkabıları ve yıkansa da temizlenemeyecek gibi görünen yağlı saçlarıyla, neşeyle yaklaşan bu kadına takıldı gözlerim.

Birbirimizin yanından geçiyorduk ki, gözlerimiz bakakaldı. Duraksadık, bakıştık...

Sabahın öyle bir saatiydi ki, fahişelerin Boğaziçi kaldırımlarına rağbet etmesi neredeyse olanaksızdı. Hem öylesine bir bakış buluşmasıydı ki yaşanan... Yok, bu kadın fahişe değildi. Olamazdı da! Zamanını keşfedemediğim bir süre asılı kaldık boşlukta ve herkes yoluna devam edecekti ki, arkamı dönüp seyretmeyi sürdürmek istedim, o anda olan oldu işte!

O hep korktuğum, dar Boğaziçi kaldırımlarının, "deniz çeker" gerçeğiyle buluşuyordu neredeyse; ayağı kaydı, denize düşecekti ki, koluna yapıştım, düşmesini engelledim. Bacağı

acımış, bence yırtılmasında hiç sakınca olmayan elbisesinin eteği boydan boya yırtılmıştı. Onu denize düşmekten kurtarırken, burun buruna geldiğim memeleri, yüreğimin daha hızla atmasına neden oldu. Kalbim yerinden fırlayacak gibi olmuş, nedense elim ayağım boşalmıştı.

Benim yüzüm Emirgân'a dönüktü. Emirgân'daki, artık hiç de duygusallık yaratmayan çay bahçesinde, çay içmeyi önerdim, ne de olsa bir heyecan yaşamış, korku atlatmıştı. Onu düşmekten kurtardığım için teşekkür ediyor, bir yandan üstünü başını düzeltirken, bir yandan da Emirgân'a doğru yürüyordu benimle.

Yürürken açılıp duran eteğinin yırtığını da düzeltmekten geri kalmıyordu. Anlaşılan üç beş dakika sonra, bir çayhane masasında konuşmaya başlayabilecektik. Bir an önce oturmak ve çaydan önce bir bardak su içmek istiyordum, yüreğimdeki çarpıntının durması gerekiyordu önce. Oysa benden çok heyecanlanmış olanın, o olması gerekiyordu, fakat o daha sakin ve kendine hâkimdi.

Oturduk. İki su ve iki çay istedik. Çaylar fincanda gelince cinlerim tepeme çıktı. Hemen, "o kadına" da sormadan, geri gönderip ince belli, cam bardakta ve şekerlerini ıslatmadan "İstanbullu çaylar" getirmesini söyledim garsona. Kararlılığımı sezen garson, ikiletmeden aldı getirdiği çayları ve gözden kayboldu.

Az sonra, kadının, düşmek üzere olmaktan ve kurtarılmışlıktan, benimse kurtarmışlıktan kaynaklanan heyecanımız dinmeye başlamıştı ki, adının Müjgân olduğunu söyledi.

Sonradan düşündüğüm zaman, bu kadının adı Müjgân olmasaydı, olsa olsa Mesadet ya da Atiye olabilirdi diye geçirdim içimden. Adlarımızı öğrendikten sonra, sabah yürüyüşünün nedenlerine geçtik, çünkü kimse birbirine, "bakakalmış gözlerin" nedenini anlatmak istemiyordu. Ya daha çok erken-

di ya da garip sonuçlar doğuracağından çekiniliyordu. Herkes günü başlamış olduğu gibi sürdürmek istiyor, bu ayrıntının kayda geçirilmesini pek düşünmüyordu.

Nedeni belirsiz, gürültülü bir suskunluk vardı konuşmanın içinde. Kimse "bakışları" konuşmak bile istemiyordu. Kim kime neden bakmıştı? Müjgân tam denize düşecekken gözlerimin diri memelerine takıldığını fark etmiş (miydi)? Fark etmişse, bu içinde bir ürpertiye neden olmuş (muydu)? Korkunun yaşandığı anlarda, kadınların içi "duygusal" ürpertilerle titreşince, iki duygu birbirine karışır mıydı, yoksa ayrı ayrı hissedebiliyor muydu kadınlar her duyguyu?

Neredeyse bir saat sürdü çay faslı, ardından Müjgân'a telefonumu verdim ve bir daha karşılaşmayacağımızı düşünerek uzaklaştım Emirgân'dan.

Müjgân kimdi? Neden vardı? Neden karşılaşmıştık onunla? Memeleri çok güzeldi. Neden plastik, çirkin bir pazar çantasıyla dolaşıyordu? Sabahın erken saatinde, onu Boğaziçi kaldırımlarına taşıyan neydi? Ne yer, ne içer, neleri severdi? Para kazanmak için ne yapıyordu Müjgân? Bu ve benzeri sorularla, bir yandan bunalıyordum, bir yandan da Müjgân'ı düşünüyor olmak kaptı kaçtı bir neşe salıyordu içime.

Bir Boğaziçi arkadaşlığı neden bu kadar kısa sürdürülmüş ve nerede yaşadığı, kim ve ne olduğu öğrenilmeden kaçılmıştı, kaçırılmıştı?

Müjgân'ı bu kadar kısa sürede içime akıtan neden, kuşkusuz ki salt memeleri olamazdı.

Günler ardı ardına sıralanmış, uzun yolculuklardaki yük katarları gibi geçiyordu.

Boğaziçi kaldırımlarındaki sabah yürüyüşlerime kimi zaman çöpçüler, kimi zaman sabahı kusarak karşılayan, işkembeciye yetişememiş akşamcılar eşlik ediyorlardı. Yanımdan

hızla geçen taksilerde, zaman zaman gözüme ilişenler, mutsuz orospularla, ağzı gözü birbirine karışmış dönmelerdi. Kim bilir hangi zevk âleminden kovulmuşlar ve kullanılmışlığın ağırlığıyla, yeni bir güne doğru gidiyorlardı.

Müjgân aklımda bir yere saklanmış, durup durup kendisini anımsatıyordu. Yavaş yavaş efsaneleşen halk öykülerindeki bilinmez kahramanlar gibi düşüyordu aklımın bir köşesine. Birdenbire düşünüverdim; Müjgân'ın ayakkabılarının boyasız olduğunu biliyordum ama, ne renktiler? Çorap giyinmiş miydi? Dahası, Müjgân kaç yaşlarındaydı? Sonra, bu sorulara neden yanıt aradığımı düşünmeye başladım. Yüzüme bir gülümsemenin yayıldığını hissettim. Sıcak ve gizli anlamları yüzüme vurmayan bir gülümsemeydi bu. Bana neydi ki? Müjgân sokaktaki, birbiriyle hiç ilgisi olmayanlardan biriydi. Göz göze gelmiş olmamız ise, sabahın erkeni olmasındandı zahir!

Düşmek üzere olan birine el vermek doğal değil miydi? Yoksa, bırak düşsün denize, yüzme bilmiyorsa da boğuluversin diyecek hâlim yoktu ya...

Sorular sanki med-cezirdi, gidip geldikçe belleğimde, yürüyüşün ve geçen günlerin beni daha çok yorduğunu farkettim.

Müjgân, artık insanın diline erken sabahlarda pelesenk olan o şarkılar gibi, gittikçe kazınmaya başlamıştı belleğime. Neden onun adresini almadım ki? Aradan bir ayı aşkın zaman geçmiş, artık umudumu iyice yitirmiştim; yürüyüş güzergâhımı değiştirdim. Sabahtan Çengelköy'e geçiyor, oralarda dolaşıyor, ardından, "Öldürülmüş Papatyalar Kahvehanesi" adını verdiğim, çınar altında çayımı yudumluyordum. Günün sıkıntısına ancak böyle göğüs gerilebilir diye takıntılarım oluşmuştu.

2

Öldürülmüş Papatyalar Kahvehanesi, şairin birinden kalmış bir saplantıdır bende; o çok kısa süre yaşayan, beyaz ve ortası sarı, narin papatya çiçekleri hep aşkı anımsatmıştır bana. Şair nasıl anlatıyordu hatırlamıyorum, bende kalan izdüşümü, sanki, sevgili ağzından öpüldükçe, papatyalar açıyor gibiydi. Bir keresinde bir kadına bunu söylemiştim; sonra aşk ile arzular, istekler birbirine karışınca, kara kediler işbaşı yapmışlar ve kadın bana papatyaları öldürme suçunu yakıştırmıştı. Nasıl hırslanmıştım anlatamam, sanki bitkiler topraksız büyürmüş gibi, doğrudan "öldürmekle" suçlanmak, hayli ağrıma gitmişti ve kadını arayıp konuşmaya davet etmiştim. Bu çınar altı kahvehanesinde söndürmeyi denediğim aşk macerası, buraya, bu adı vermeme neden olmuştu.

O aşk içimde bitti mi, bitmedi mi bilemiyorum. İnsanın yaşadıkça sonsuz evrene, boşluğa bıraktığı, unutulmuş, unutulabilirmiş gibi davranıldığı için de, "bitti" sanılan duyguları vardır ya, bu da öyle bir kırgınlık işte. Aşk tüm sonsuzluğuyla, ilkesizliği beraberinde getiriyor ve salt "o ânı yaşamayı" neredeyse zorunlu hâle getiriyor; bunu beceremeyenlerse, sonsuz evrende başka gezegenlere doğru yuvarlanarak akışlarını sürdürüyorlar.

Öldürülmüş Papatyalar Kahvehanesi'ni seçmiş olmam pek akıllıca olmayabilirdi, yani eski acıları depreştireceği için, başka mekânlar bulunabilirdi, olsun. Müjgân'a olan merakımı, bir aşka olan uzaklaşmayla karma etmek, başka güncel sorunlardan ayrışmama neden olabiliyordu. Müjgân belleğimde gittikçe bir iz hâline gelmişti artık. Eskimiş aşkların izleri,

onun bende kalan görüntüsü ve nefesiyle çoktan silinmeye yüz tutmuştu. Sanki toprak çapalanmış, yeni papatyalar ekilmişti; şimdi onların büyümesini mi bekliyorduk?

Sabahın erkeniydi. Öldürülmüş Papatyalar Kahvehanesi'nde bir yandan günlük gazetelere bakıyor, bir yandan ayağı tabana oturmamış plastik masanın sallanmasıyla çayımın tabağına dökülmesini önlemek için dikkat ediyordum. Çingene bir oğlan, dalından yeni koparılmış beyaz gülleri, paslı tenekesine "güzel güzel" yerleştirmeye çalışıyordu. 9-10 tane gülden kaç para kazanmayı umduğunu sorduğumda, "âşıkları yakalarsam çok, yoksa bir ev kadının mutfağına süs diye gider, onlar az para verir" deyiverdi; tüm alacağı paranın kâr olduğunu da saklamadı. Peki, nasıl olurdu ki bu, hırsızlama mıydı çiçekler? Hayır! Komşularındaki Müjgân Abla vardı ya, o veriyordu çiçekleri, satıp harçlık yapsın diye!.. O da, bahçede biçilen çimlerin sokağa taşınmasına, çöplerin dökülmesine falan yardımcı oluyordu.

Müjgân! Bahçesinde beyaz güller açan Müjgân! Bahçesindeki beyaz gülleri, mahallenin yoksul çocuğuna, "harçlık" niyetine veren Müjgân! Elim ayağım boşalmış, esmer yüzlü çingene çocuğun yeşile çalan gözleriyle dudaklarından akan Müjgân adı arasında kaybolmuştum. Kendime geldiğimde, çiçekçi çocuk çoktan gitmişti. Beni bu hâle getiren, durduk yere esriten neydi? Müjgân'dan, onun adının bile söylenmesinden neden bu kadar etkilenmiştim? Alt tarafı bir saat sokakta karşılaşmış, çay içmiştik. Yaşamını kurtarmadım ki! Benim yüzümden düştüğü dalgınlık hâlinden kurtardım onu, yani kendi hatamı tamir ettim. Üstelik düşerken, "Beni kurtarın! Ahh, off" diye çığlık bile atmamıştı. Buna rağmen neydi beni etkileyen?

Ancak bildiğim bir şey vardı ki, o da, Müjgân, Çengelköy'de bir yerlerde, bahçesinde beyaz güller açan bir evde oturuyordu. Acaba Müjgânların bahçesinde kiraz ağaçları, akasyalar

falan da var mıydı? Yoksa onun, bahçesinin bir köşesinde, ayırdığı, nane, maydanoz ve dereotu ektiği, belki domates fidanlarının da olduğu bir köşeciği mi vardı?

Peki, Çengelköylü olduğuna göre Müjgân, Emirgân'da, hem de sabahın köründe ne işi vardı? Neden Beykoz'a doğru yürüyüp dindirmeye çalışmamıştı kendini de, taa karşı sahile geçmişti? Yoksa Müjgân, sandalı olan biriyle mi sevişiyordu? Sandalcının aşkı mıydı o? Neden onun evli olabileceğini düşünmüyorum hiç? Evli ve sıkılmış bir kadın, sabahın erken saatinde Emirgân sahilinde yürüyemez mi? Hem Çengelköy'ün oralarda denize teğet yürünmüyor. Belki de karşı sahili seçmiş olmasının nedeni budur, diye düşünmeliyim.

Çaycıyı çağırıp esmer yüzlü gül satan çocuğun her zaman buraya gelip gelmediğini sormak doğru olur mu? Yoksa sabahları mı izlemeliyim, diye geçirdim içimden. Sonra güne yorgun başlamak üzere işime yöneldim.